

[Erik Hansen.]

i øvrigt skal ministeren roses for alligevel at have bidraget på væsentlige områder til at gøre lovforslaget mere venligt.

Nogle af de problemer, som tidligere ordførere her i dag har draget frem, skal jeg også hæfte mig lidt ved. Ved første behandling rejste jeg problemet omkring rådgivningen, omkring udvalgets indstillingsret og om den lidt anderledes formulering, som var foreslået i det lovforslag, som vi gik let hen over her i dag, lovforslag nr. 87, der jo beskæftiger sig med noget af det samme, men blot vedrører fiskeriet. Man drøftede, om rådgivning skulle ske „i fornødent omfang“, eller rådgivning bare var noget, der fandt sted. Efter mit partis opfattelse må rådgivning forstås på den måde, at der er tale om oplysninger, som kan tilflyde ministeren fra det rådgivende udvalg — og som i øvrigt kan tilflyde ministeren ad andre kanaler også. Der må med den terminologi, der nu engang er anvendt i paragraffen, ikke herse nogen tvivl om, at ingen her er lukket ude.

Om ændringsforslag nr. 2 til § 2, som også andre ordførere har været inde på her i dag, vil jeg gerne sige, at jeg tror, det er rimeligt, at man foretager den ændring, der går ud på, at det er landbrugsministeren, der udpeger formanden blandt embedsmændene. Jeg blev næsten overbevist om rigtigheden heraf, da vi i udvalget havde besøg af en særdeles sagkyndig deputation fra de landøkonomiske foreninger, som fremførte, at det var en naturlig ting, at man havde en del af sekretariatsopgaverne liggende i landbrugsministeriet, og at man i øvrigt næsten aldrig havde oplevet afstemninger. Når man har sekretariatsopgaverne liggende i landbrugsministeriet, og når man af den grund — og i øvrigt af flere andre — lader landbrugsministeren udpege formanden blandt de ministerielle embedsmænd, så tror jeg også, det er rigtigt netop på baggrund af den citerede udtalelse fra deputationen at sige: ja men det er i og for sig ganske overflødigt, at ministeriernes repræsentanter i udvalget har

stemmeret, ud fra den almindelige betragtning, at man næsten aldrig stemmer i udvalget.

Der kan også være andre grunde til at sige, at embedsmændene ikke bør deltage i afstemninger. På baggrund af debatten, der har været ført dels her og dels i bladene om denne ændring i § 2, kan der måske være grund til at sige, at når man undlader at give de embedsmænd, som deltager i det rådgivende udvalgs arbejde, stemmeret, ligger deri ikke på nogen måde nogen nedvurdering af embedsmændenes kvalifikationer og ej heller af vigtigheden af, at de deltager i det rådgivende udvalg. Jeg vil gerne have understreget, at her er der ikke tale om, at man rangerer nogen ned på en andenplads og andre op på en mere markeret førsteplads; det er en rent praktisk foranstaltning, som intet har med vor vurdering af kvalifikationer at gøre. Ved ændringsforslag nr. 3 til § 3, ændres „efter indstilling af“ til „efter forhandling med“. Det drejer sig her om at fastsætte regler for eksport m. v. Også det, synes jeg, er fuldt i samklang med, at man har gjort lovforslaget venligt. Man siger: ja men her forhandler vi om problemerne, her drøfter man problemerne for at finde frem til den bedst mulige løsning af problemerne. Man opererer nogle gange med rådgivning, nogle gange med indstilling og her med „efter forhandling“. Jeg tror, man hermed får en terminologi, der dækker, at på intet tidspunkt skal skarpe standpunkter stilles over for hinanden.

Det samme er tilfældet med ændringsforslag nr. 4 til § 4, hvor man sletter „efter indstilling fra udvalget“, således at ministeren fastsætter reglerne for fondens administration og regnskabsaflæggelse. Jeg tror da ingen sinde, at ministeren vil undlade at drøfte problemerne med det rådgivende udvalg og med andre, som kunne tilføre noget nyt i sagen, som kunne give et godt råd i sagen; naturligvis vil ministeren da i en sådan sag drøfte problemerne.

Ved ændringsforslag nr. 6 tilføjes der et